derskaberne træffe i saadanne Sager, vil i Reglen være den fornuftige og blive staaende ved Magt; det vil saaledes kun være et meget ringe Antal Sager, der skal appelleres høiere op, og der vil da ikke være nogen Betænkelighed ved at lade den, der vil kuldkaste den af hans eget Sogneforstanderskab trufne Kjendelse, løbe den Chance, at betale de forresten ingenlunde høie Afgifter, som vil udkræves for at faae en Landvæsenscommission tilstede. For Amtsraadets Vedkommende vil det derimod, naar man tænker sig Appel iværksat i nogen Udstrækning — og kun under denne Forudsætning kan der være Tale om en for stor Bebyrdelse i pecuniair Henseende ved disse Sagers Ordning — en Appelsag hvert andet eller tredie Aar har nemlig ikke stort at sige med Hensyn til Pengespørgsmaalet, da der i Reglen kun vil blive Tale om 18—20 Rd. —, tænker man sig altsaa, at Appellerne ville blive hyppige, saa vil det ikke blot være en principstridig Forvanskning af Amtsraadene, men ogsaa en meget stor og alvorlig Byrde for Amtsraadets Medlemmer. Den ærede Ordfører har ogsaa allerede paapeget, at dersom man vilde betræde den foreslaaede Vei kun af Bequemmelighedssyn og med Opgivelse af alle Grundsætninger, vilde en saadan Fremgangsmaade kunne føre overordentlig vidt; thi der er en stor Masse Sager, om hvilke man kan sige, at det er allerbequemmest at lade Amtsraadet afgjøre dem; men saa vilde Amtsraadet blive forvanskет i sit Grundvæsen; og skulde mange af det Slags Sager blive paabyrdet Amtsraadet, saa vilde det vistnok blive meget vanskeligt at faae dem til Medlemmer af Amtsraadet, som man ønsker. Jeg mener altsaa, at det godt kan tænkes, at man lader Sogneforstanderskaberne optræde væsentlig mæglende, men, som en nødvendig Udvei, tillige afgjørende i disse smaa Sager. For de faa af disse Sager, i hvilke man ikke vil lade det beroe ved Sogneforstanderskabets Afgjørelse, men vil have en Kjendelse af en høiere Instants, skal man henvise Sagen til det Sted, hvor disse Sager efter deres Natur høre, og hvor de ville finde en bequem og ikke kostbar Afgjørelse af praktiske Folk, som særligt ere valgte paa Grund af deres særlige Kjendskab til Egnens Skik og Brug og Anliggender, og som i Almindelighed have at afgjøre det Slags Sager. At tage Sagerne bort fra den Institution, hvortil de høre, og lægge dem hen til en anden, med hvis Væsen de ikke have Noget at gjøre, er som Præcedents for andre Tilfælde overordentlig farligt.

J. Jørgensen: Jeg kan ikke være enig med den ærede Ordfører, naar han har sagt, at det ikke var hensigtsmæssigt og anbefalelsesværdigt at ordne Sagen paa den Maade, hvorpaa det er foreslaaet, ligesom jeg heller ikke kan tiltræde den sidste ærede Talers Yttringer. Jeg troer, at Sagen paa den hensigtsmæssigste og letteste Maade ordnes saaledes, som det er foreslaaet i Lovforslaget, og jeg kan ikke finde noget Urimeligt i, at Sagerne, naar de ikke kunne afgjøres af Sogneforstanderskaberne, afgjøres af Amtsraadet. Naar man taler om Erfaring, da har jeg ogsaa havt Leilighed til at see, at Amtsraadet, netop i selvsamme Anledning som den, hvorom der her er Tale, har været saa heldig at faae mægler Forlig, saa at Vedkommende altsaa har undgaaet Proces. Det kan vel tænkes, at Forstanderskaberne, netop fordi de staae jevnsides med og ere mere bekjendte med Befolkningen, ikke af Vedkommende ansees for aldeles upartiske, saa at der nok kunde være Anledning til at forsøge paa at lade Amtsraadet afgjøre Sagen. I saa Fald mener jeg, at Amtsraadsmedlemmerne skulde have Reisegodtgjørelse; men, selv om de ikke fik den, kan jeg dog ikke indsee, at Byrden for dem vilde blive uoverkommelig. Lad det først vise sig, at den bliver uoverkommelig, saa er jo denne Sag, ligesaavel som mange andre, til at forandre. Naar den ærede Ordfører har yttret, at det vilde være uheldigt at kaste private Sager over paa Communalbestyrelsen, da mener jeg virkelig, at dette vilde være særdeles heldigt, der-